

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΙΣΤ'

Διασκευή από την «Ιστορία της Γαλλικής Επανάστασης» του ΜΙΣΕΛΕ

Η Γαλλική Επανάσταση, και μετά τη θριουμβευτική της επανάληψη στα 1793, κινδύνισσε προς στιγμήν ν' άποτύχη. Ο κίνδυνος που την απείλησε ήταν πολύ μεγάλος. Και ο κίνδυνος αυτός δεν προήρχετο ούτε από τους Γερουδίνους ούτε και από τους 400 ή 500 φανατικούς βασιλόφρονες, οι όποιους έλεγαν ότι θα τεθούν επί κεφαλής ενός ώφραμπίου στρατού, για να σώσουν τη βασιλική οικογένεια από τα νύχια των Ιπαναστατών. Ο μεγάλος αυτός κίνδυνος ήταν η λύπη που αισθάνθηκε ο ίδιος ο λαός για την κακοτυχία και τα βάσανα των πρώην βασιλέων του, που είχαν κλειστεί στις φυλακές σαν κινικοί κακούργοι.

Και το 'λαό, στην προκείμενη περίπτωση, τον άποτειλούσαν ή άσπλετες γυναίκες—ή όποιες έλυπούντο την Μαρία 'Αντουανέτα πόρβλετε τα παιδιά της ώφραστα και έτοιμόθνατα σχεδόν μες στη φυλακή— και ίδιός ή ίθνοφρονάς. Μέχρι της εποχής εκείνης, ο λαός δεν ήξερε καθόλου το βασιλιά του. Άκουγες τις τρομερές διαδόσεις που κυκλοφορούσαν από τους ένδοξαφρονείς για τα όργανα και τις σπατάλες της βασιλικής αλής, και από τις φήμες άσως είχε σχηματίσει την έντύπωση ότι ο Λουδοβίκος ήταν ένας άστργος, ένας διεφθαρμένος, ένας πραγματικός Σερδανάπαλης. Μέσα στη φυλακή όμως, οι φρουροί, οι όποιοι περνούσαν όλη την ήμερα κοντά του, είδαν ότι αυτό το τέρας ήταν ένας ήπυχος, άγαθός και καλός άνθρωπος, άνίκανος να βλάψη και να κάνει τό κακό. Οι φρουροί ήταν η γνώμη τους στους φίλους των, κ' έτσι από στόμα σε στόμα μοθετίκε ότι ο βασιλιάς δεν ήταν ούτε κακούργος, ούτε άιμοβόρος, όπως τον παρουσίαζαν στα μάτια του λαού (ί επανάσταται...

Μά ή Τρομοκρατία δεν άφηνε κανένα να διαμαρτυρηθή, και να εκδηλώσει τη συμπάθειά του για τη βασιλική οικογένεια. Κ' έτσι το βασιλικό ζεύγος της Γαλλίας ζούσε μέσα στη φυλακή, καταδικασμένο από το λαό, ό όποιος σ'ότ'όσο συμπάθεισε τότες τότες βασιλείς!

Πρό της επανάστασης ή Μαρία 'Αντουανέτα περιφρονούσε τον άνδρα της, επειδή τον έβρισκε δειλό, άναπόφαστο, εύμετάβολο. Από την ήμερα όμως που τους έκλεισαν στον πύργο του Τάμπλ και είδε ότι ο Λουδοβίκος μπορούσε, στις κρίσιμες περιστάσεις, να δείξει μεγάλο θάρρος και ψυχική άντοχη, ό πάθος της καρδιάς της για τον άνδρα διαλόθηκε. Και άρχισε να τον άγαπάη με παράφορο έρωτα! Όσον καιρό τους είχαν μαζί, τον κύταζε διαρκώς μες στα μάτια, για να προσλάβη και την παραμικρή έκδημία του, για να μην του λειψη τίποτα... Μό όταν τους έχέρισαν, ή άγάπη της για τον Λουδοβίκο μεταβλήθη σε μανία, σε παραέσνομο. Έλεγε πως ήθελε να πεθάνη, αφού δεν μπορούσε πια να βλέπει τον άνδρα της, πώς δεν θα έβριζε πια τίποτε στο στόμα της ως έναν άναγκαζόν τους φυλάκα, να τους αναβάλλουν όλους μαζί σ' ένα έσομα... Έρωπε να πάθουν τη μεγάλη αυτή συμφορά, να χάσουν δηλαδή τό θρόνο τους και να κλειστούν στη φυλακή, για να ή γνωριστούν επί τέλους, ό Λουδοβίκος και ή Μαρία 'Αντουανέτα. Ήταν τόσα χρόνια παντρεμένοι, χωρίς να προσέξη ό ένας τον άλλον, άποροφρημένοι από τη θεωρητική και έσθημη ζωή των άνακτόρων...

...Τό βράδυ της 20ης 'Ιανουαρίου 1793, ό Λουδοβίκος άκουσε μέσα στο γραφείο του, στον πύργο του ταού, την καταδικαστική άπόφαση του, χωρίς να δείξη την παραμικρή ταροχή. Κοιμήθηκε ήσυχος, και ξύπνησε την άλλη μέρα— την τελευταία του μέρα— πρωί-πρωί, στις πέντε.

Είχε ύποσχεθεί στη βασίλισσα ότι θα έφρονότιζε να την δει τό πρωί, πριν τον δδγγήσουν στην γκαλιόνα. Μά ό παπάς που τον είχε μεταλάβει, του έβασε να καταλάβη ότι ή τελευταία αυτή συνάντηση δ'ήτανε πολύ δδννηρά για όλη την οικογένεια, και τον έπεισε να άποφύγη τις συγκατακτικές σκηές του άποχωρισμού. Πράγματι ή ώρα όχτώ τό πρωί—της 21 'Ιανουαρίου 1793—ό Λουδοβίκος, αφού έλεβε την εύλογία του Ιερέως, βγήκε από τό δωμάτιο που του χορήγησε για γραφείο και προχώρησε, με

σταθερό βήμα, στην κρεβατοκάμαρά του, όπου τον περίμενε μια μικρή συνοδεία. Όλοι κρατούσαν το καπέλλο στο χέρι. Ο Λουδοβίκος έβηκε τότε να τού δέσουν και τό δικό του καπέλλο. Ύστερα έβγαλε από τό χέρι του την άρροβόνα του και την έδωσε στον Κλερύ, λέγοντάς του:

— Αυτό να τό έώσης στη γυναίκα μου και να της πής ότι με μεγάλη λύπη την άποχωρίζομαι.

Έδωσε επίσης στον Κλερύ, για τον γιό του, μια σφραγίδα με τό σκεδσο της Γαλλίας χαραγμένο άπάνω. Με τη σφραγίδα αυτή μετεβίβαζε στο γιό και έδαοχογ του τό σήμα της βασιλείας.

Μά όταν θέλησε να άφήση τη διαθήκη του σ' ένα μέλος της Κορμούνας, σε κάποιον 'Ιάκωφο Ρού, γαίταικό δ'ιμεκράτη, ίνείνος είχε ύφρισε σ'ότομα τη ρόχη, λέγοντάς:

— Έγώ είμαι εδώ για να σού πάρω τό κεφάλι και όχι τη διαθήκη σου!

Προσέφταν τότε στο Λουδοβίκο τη ζεντιχάτα του, μά δεν θέλησε να την φορέση. Κ' έτσι όπας ήταν— μ' ένα σκούφο κοντό σακάκι, με γαυρή κιλτίσο, δεσπορς ελότοις και όσπορς γιλέκο— ένέβηκε στο άμάξι. Ένα πρόσωπο όμοιο, ισού με την Ιερέα που τον είχε έξομκλήγει και με δυό άλλους της φρενιάς. Σ'ά χέρια του κρατούσε ένα ψωλίτιο, τό όποιο δόβαζε συνεχώς. Και τό άμάξι ξεκίνησε.

Οι έρώμοι των Παρισίων ήταν σχεδόν έρημοι εκείνη την ώρα. Τα μαγαζιά ήταν μισόκλειστα. Κανείς δεν φανότανε στις πόρτες και στα παραθύρα των σπιτιών.

Όταν τό άμάξι έφτασε στην πλατεία των θανατιών έκτελέσων, ήταν ή ώρα δέκα και δέκα λεπτά. Σε μιάν άκρη στεκότανε οι επίτροποι της Κορμούνας, για να συντάξουν τό πρωτόκολλο της εκτέλεσως. Γύρω από την γκαλιόνα είχαν ένα μεγάλο χώρο κενό. Στόν χώρο αυτόν είχαν τοποθετήσει κανόνα με τις μποξίες έστραμμένες προς όλες τις διευθύνσεις. Πέρα από τα κανόνα, ήταν ένας έλόκληρος στρατός. Κατά συνέπειαν, οι θιαταί βρισκότανε πολύ μακριά από τη λαμητόμο. Μόλις μπορούσαν να τη δούν.

Ο βασιλεύς κατέβηκε σ'α' τό άμάξι και γούθηκε μόνος του, βάζοντας και τη γαβιάτα του. Ο δήμος έκανε να του δόση τό χέρι από πίσω. Έκεινος όμως άρνήθηκε... Κύταζε διαρκώς τον Ιερέα, σαν να ζητούσε από αυτόν μια συμβουλή. Έκεινος τον κύταζε άσφονς από τον τρομό και τον πόνο. Τέλος, συνεκέντρωσε όλες τις δυνάμεις του και έψέλλισε:

— Και ή γία αυτή προέβολη που σ'ας κάνουν, Μεγαλειότατε, είνε μια άπόδειξη της όμοιότητας που υπάρχει μεταξύ όμων και του Χριστού!

Τά λόγια αυτά έδωσαν θάρρος στο Λουδοβίκο. Σήκωσε τα μάτια του στον ουρανό, και από κείνη τη στιγμή δεν έφερε πια στους εκτελεστές την παραμικρή άντίρρηση:

— Κάνετε ό, τι θέλετε, ήλας. Θα πω τό ποτήριον μέχρι τέλους!..

Τά σκολιά της λαμητόμοις ήταν δυσκαλονάβα. Ο βασιλεύς στηρίχθηκε στον Ιερέα. Όταν ανέβηκε και τό τελευταίο σκολοπάτι, έξωφνε από τό χέρι του Ιερέως κ' έτρεξε στην άλλη άκρη της μικροής εξέδρας, όπου είχαν στήσει τη λαμητόμο. Ήτανε κατακόκκινος. Έραψε μια ματιά στην πλατεία, περιμένοντας να πάθουν λίγο τα τύμπανα, τά όποια κυλούσαν διαρκώς. Κάτι φωνές άκοσούσαν μες από τό μακρινό πλήθος, άπειτοιμένες στους δημίους:

— Κάνετε τό καθήκον σας!..

Έκεινος άρπαξαν τότε τό βασιλέα και τον έβρασαν να γονατίσει κάτω από τό κοφτερό λεπίδι της λαμητόμοις. Μία τρομακτική κραυγή βγήκε από τα στήθη του Λουδοβίκου. Μά την ίδια στιγμή τό λεπίδι έπεσε με κράτο...

Τό πτώμα του μετεφέρθη όμείας στο κοιμητήριο της Μοιζαλνής και έρριχθή μέσα σε όρροβες. Στό μετεξέ, τριόλοι στυριότα και άνθρώποι του λαού, πήδησαν πάνω από τα ιανόνια, πλησίασαν στην εξέδρα και άρχισαν να βρισιάνε ώλες τό σπαθί του, άλλος τό μαντήλι του κ' άλλος ένα κερμάτι χαρτί μέσα στο αίμα που έτρεφε από τον κορμένο 'λαμό τό βασιλέα της Γαλλίας. Μερικοί Άγγλοι, ίδασαν μεγάλια πκά στους δημίους για ν' αγορά-

Ο Λουδοβίκος 16ος φυλακισμένος στον πύργο του Τάμπλ

ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΑΓΚΟΥΡ

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΑΓΚΕΒ

ΙΣ μεγάλες θλίψεις μόνον ή μόνασι, τις γατρεθεί. Καλοτυχίο έξένου πού μπορείν να ζούν μόνου τους!... Εβλογομένη ή τύχη πού μούδωσε και μένα τό αγαθό αυτό όταν ή Λόρα Σιζυρέν, πού τόσο την ελγα αγαπήσει, μ' άφισε ακλήρα κ' άπωνα και χάθηκε από τόν κόσμο, χωρίς να ξέρω και πού...

Έβγα οχτώ μέρες μετά τή σκληρή έγκατάλειψη και ή άπουσία μου βάσταξε τρία χρόνια. Με τήν καρδιά γατρεμένη γύρω στή Γαλλία. Ελγα άλλάξει τόσο πού μ' ή ίδια ή καμαριέρα μου τά σάσιους μόλις με είδε. 'Ωστόσο μου έμενε άκόμη μιά άμυδρή άνάμνηση τών περασμένων, πού μ' έκανε ν' άποστρέφομαι τό Παρίσι.

Ο πλερεσιόσις μου, μού είλε άγοράσει έναν παλιό πύργο στή κοιλιά τού Ράνς. Γιατί αυτό τό χτήμα, πού τότε καν τό ελγα ίδη ποτέ, μού τραβούσε τόσο την ψυχή; 'Ηταν ένα θλιβερό ένδιατήρια και μάλιστα κατά την έποχή τού φθινοπώρου πού ήθελα να πάω εκεί ή μελαγχολία αυτού τού περιβάλλοντος δεν είλε όρια. 'Ο συμβολαιογράφος πού είλε τούς τίτλους μου και τά κλειδιά βρισκονταν στο Σαιν-Μολό Πήγα και τόν βρήκα. Πολύ παραξενώθηκε όταν τού άνακοίνασα την έπιθυμία μου.

— Θέλετε να πάτε στήν 'Αγκέβ; μοιζε. Δεν τό σκεφτήκατε σοβαρά, κύριε. Πού να μείνατε; 'Ο πύργος είνε μσογκρεμισμένος... Τόν φάλακα τόν άπέλασα μετά την άναχώρησι τής κυρίας για τό Παρίσι.

Μιά άνατριχίλα πέρασε τό κορμί μου. — Τής κυρίας... για τό... Παρίσι... μουρούσια. Ποιά κυρία έννοείτε, κύριε;

Ο συμβολαιογράφος χαμογέλασε κ' έκλεισε τό μάτι πονηρά, μιά βλέποντας ότι δεν καταλάβαινα τί μούλεγε, εξηγήθηκα σε σοβαρότερο ύψος:

— Πρό τριών χρόνων—δέ θυμούμαι άκριβώς— μιά Παρισινή κυρία ήθεσε έκ μέρου; σας και μιάς ζήτησε τό κλειδί τού πύργου. Νόμισα ότι ήταν έξουσιοδοτημένη από σας... Την έστειλαμε λοιπόν στόν πύργο, στήν 'Αγκέβ, χωρίς να σας είδοποιήσομαι, γιατί καθώ; μού είπα, θά πηγαίνατε κ' έσεις εκεί μετά μιά ή δύο μέρες.

Μ' έπιασε κρύος ιδρώτας. Αλλά πού μούλεγε ό συμβολαιογράφος, ήσαν όλα άληθινά. 'Η Λόρα πρό τριών ετών είλε τή φαντασιοπληξία να πάη να περάση μερικέ; βδομάδες σ' αυτήν την άπρηση γωνιά τής Βρετανίης. Τώρα θυμούνομαι καλά 'Ηταν άκριβώς την έποχή πού είλε έξαστρασεί, πού να νομίσει πός μ' έγκατέλειψε, πού την έχασα εσφαλμένα...

— 'Ω Θεέ μου! φώναξε. Γιατί δε μού γράψατε, κύριε;

— Τό θεώρησα περιττό. 'Η κυρία αυτή βρήκε πολύ μελαγχολικό τόν πύργο και μούσταλε τά κλειδιά πάλι με τό φάλακα. Νόμισα τότε ότι θά γύρισε στο Παρίσι και άφο; δεν είδα ιόρθεσ υπέθεσα ότι ή κυρία θά σας έκαμε γνωστή την κατάσταση τού πύργου κ' άποφασίσαιε να μνή κάμειε τό ταξίδι.

— 'Ω! άν ξέρατε τί άπαίσιος σειρά δυστυχισμένων μούφερε ή άμέλειά σας... τού είπα με πίκρα. Μά άς μη χάνομαι τόν καιρό μας. 'Απόψε έννοω να κοιμηθώ στήν 'Αγκέβ. Μπορείτε να μού είπείτε πού μένει ό παλιός φάλακας τού πύργου;

— Άλλοίμονο, κύριε, μού άπάντησε ό συμβολαιογράφος, πέθανε ό δυστυχισμένος πρό πολλού. Είσατε λοιπόν άποφασισμένος να πάτε; — Και βέβαια είμαι άποφασισμένος. Κάποια τρομερή ύποψία μού πέρασε άπ' τό μυαλό, ύστερα άπ' όλα αυτά πού μού είπατε.

Τήν ίδια μέρα πός τό βράδι ένα φροκακό μ' έβγαλε σ' μικρή άπόσταση από την 'Αγκέβ. Μαζύ μου είλε έναν ύπηρέτη, τά δυό σκυλιά μου. πού τά κουβαλούσα από τή Νέα Γη και τρεις ρωμαλέους Βρετόνους, πού κουβαλούσαν τά πράγματά μου. Φτάσαμε...

σούν ένα κομμάτι από τό ρούχα τού μάρτυρος...

Τή στιγμή πού περνούσανε τό βασιλεία μέ; από τά πλήθη για να τόν δηγήσουν στή λαμπητό, ελάχιστοι φωνές διαμαρτυρίας άκούστηκαν. 'Ολοι ήσαν παγωμένοι από τόν τρώμο. 'Όταν όμως έγινε ή έκτέλεση, πολλοί κατελήφθησαν από παροξυσμό λύπης και άπογοήτωσος για τό φρικτό γεγονός πού είλε συντελεστέι. Μια γυναίκα έπεσε στό Σπρυάνα από την άπελευσία της, ένας περρουκιέρης έκοψε τό λαμό του με τό ξυράφι, ένας βιβλιοπώλης τρελλάθηκε. ένας παλιός άξωματικός έμεινε νεκρός στόν τόπο από τή δυνατή συγκίνηση...

Ο Παρισινός λαός ήσαν έξοργισμένος μέχρι τής στιγμής εκείνης έναντιόν τού βασιλέως του. Μά όταν τόν είδε ν' άποκαφαλίζεται μπροστά σά μιά μέρα του, ληρομένης άμέσας τά παλάμη μιση κ' αίσθάνθηκε άπειρη συγκίνηση για τό δυστυχισμένο αυτό βασιλεία, πού καθαρμάστηκε με τό ίδιο του τό αίμα.

Ναι, τό τοπίο ήταν άπελιποτικά μελαγχολικό, τόσο μελαγχολικό, τόσο άπαίσιος, ώστε οι Βρετόνοι μόλις πληρώθησαν έφωγαν βιαστικά, κάνοντας τό σταυρό τους. 'Η έπιθυμία μου για να φτάσω τό γληγορότερο στήν 'Αγκέβ μού είλε γεννηθεί από μιά παράλογη, μιά τρελή σκέψη. Ελγα την έλπίδα να βρω εκεί τή Λόρα. Φανταζόμου ότι μόλις άνοιγα τή σκερωμένη πόρτα θά την έβλεπα να παρουσιάζεται μπρός μου εύτυχημένη, με τό τριαντάφυλλο τού χαμόγελου σά χείλη. Μά μόλις έβγασα στόν πύργο ή έλπίδα μου από τή διεφύστη. 'Εννοώθα τόν εαυτό μου συντριμμένο, έκμηδενισμένο. Τώρα καταλάβαινα πός ό χρόνος και τά ταξείδια δεν είχαν γιατρέψει τόν πόνο τής καρδιάς μου. 'Επί κάμποιση ώρα ήμουν συμμαζεμένος σε μιά γωνία τού μσογκρεμισμένου δωματίου τού πύργου. Εσφαλικά πέρα τό τουφέκι μου και κατέβηκα στόν κήπο μαζί με τούς σκύλους μου. 'Ο ήλιος ήταν άπείρατος, με γεμάτος από άγριόχορτα. Προχώρησα. 'Όλα γύρω μου ήσαν ασηπιά. Ελγα την έντύπωση πός βρισκόμου σ' ένα νεκροταφείο πού είλε έγκαταλειφθεί. Χωρίς να τό θέλω άνατριχάσα. 'Ετομαζόμου να γύρισω στό δωμάτιο όταν μιά μεθυστική εσθία από τριαντάφυλλο μ' έκαμε να σταματήσω.

Εσφαλικά τό σκυλιά μου άρχισαν να ουρλιάζουν, με τέτοιο άπαίσιον τρόπο, πού πρώτη φορά τά άκουα.

— Ποιός είνε; ρώτηρα άπότομα.

— Ποιός είνε; μού άπάντησε ή ήρώ...

Τότε χμήξα μπρός σά λυσσομένους, σφόνοντας τά σκυλιά μου κ' έχοντας τό τουφέκι έτοιμο να πυροβολήσω. Δέκα βήματα πού έβλεπα σά ελγα σά φως τού φεγγαριού μιά γυναίκα πού είλε γονατισμένη έμπρός σε μιά τριαντάφυλλιά. 'Η λεπτή, θαντελλένια όμπρέλλα της, άνοχητή άπάνου άπο τις πλάτες της μούκρυβε τό πρόσωπό της. Μά την γνώρισα άμέσως. 'Ηταν ή Λόρα μου!... Φορούσε τό ίδιο φέρεμα πού φορούσε στήν τελευταία μας συνάντηση. 'Α! λοιπόν, τό άνερό μου δεν είλε διαφυσθεί. 'Ηταν εκείνη και όπας φαίνεται είλε συνειδηθεί με τό συμβολαιογράφο για να μού κάμη έκπληξη. Μπορούσε βέβαια να με είδοποιήσει να μνή περάσω μακριά τής τρία χρόνια άγωνα, μά τότε πού την έναβρήκα ελχούνα στόν πόνο μου. 'Εκείνη όμως δεν κινιόταν καθόλου από τή θέση της. 'Ισως τρώμας, συλλογίστηκα, από τή άπόροκτη έμφάνισή μου

— Λόρα, φώναξα μ' άπειρη τρυφερότητα, είμαι έγώ, έγώ!

— 'Εγώ! 'Εγώ! άπάντησε ή ήρώ.

Μ' ένα πύγμα βρέθηκα κοντά της κ' άνοιξα τά χέρια μου να την άγκαλιάσω. Μά, ώ! σφιχή! σφιχή! Κάτου από τή κουρελιασμένη όμπρέλλα ένας άπαίσιος σκελετός γονατισμένος, έπλωσε τό κοκαλιέριο χέρι του πός τή τριαντάφυλλιά. 'Όπως τόν άγγισα κρατάλλισαν τά βραχιόλια άπάνου σά κοκκάλα, ή όμπρέλλα κινήθηκε, έπεσε κάτω και είδα ένα τεράστιο μαχίρι να μέ πηγμένο άνάμεσα στις πλάτες τού σκελετού!...

Πώς έβγα; Πώς είλε τή δύναμη να φύγω; Δεν ξέρω. Ξέρω μόνάχα ότι ένας άπαίσιος έφάλητε με κνηγούστος ως τό Παρίσι. 'Όταν ήσυχασα κάπως κάθησα και άνασούθησα τό φρικαλέο δράμα όπας ήνε. 'Η δυστυχισμένη Λόρα, ή φτωχή μου άγάπη, έβροντας ότι θά πύγαυα στήν 'Αγκέβ, έβγα με πίκρα εκεί πρώτη και να με περιμένη, χωρίς να με είδοποιήση. 'Ο δδηγός πού πήρε μαζί της τή σκότασος για να τή ληστέψη τή στιγμή, πού ή δυστυχισμένη κοπέλλα είλε γονατισμένη μπρός στήν τριαντάφυλλια και έπλωσε τό χέρι της να κινήη ένα τριαντάφυλλο. 'Ετσι έξηγούνο όλα. 'Ο σκελετός, τά σάπια φερέματα ή κουρελιασμένη όμπρέλλα, τό μαχίρι...

Δέν ξανατάτηρα πούε μετά στόν καταρμένο αυτό τόπο. Μονάχα σάν πεθάνω θ' άρθωσ έντολή να με μεταφέρουν εκεί για να κοιμηθώ τόν ύστερο ύπνο μου. 'Ως τότε ό άπαίσιος σκελετός θά σκίβη μπρός στήν άνθιμωμένη τριαντάφυλλια και ή θαλασμού ήσρα, περνώντας άνάμεσα από τά δέντρα, θά κινήη τά βραχιόλια να κραταλλίζουν σά κοκκάλα τών χεριών τής Λόρας Σιζυρέν.

ΠΩΛ ΝΑΓΚΟΥΡ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΦΙΛΗ ΤΟΥ ΡΙΣΕΛΙΕ

'Η κυρία ντέ Ταλμόν, βλέποντας ότι ό φίλος της ό στρατάρχης Ρισελιέ έπαυσε να ένδιαφερέται για' αυτήν και ότι άρχισε να έφοροτροπή με την κυρία ντέ Μπριόν, μιά γυναίκα φημισμένη τόσο για τήν όμορφιά της όσο και για τήν κουταμάρα της, τού είπα μιά μέρα πειραγμένη.

— Κανεός δεν μπορεί να ή, στρατάρχα μου, ότι είσατε τυφλός, άφο; διαλέξατε ως φίλη τή όμορφη κυρία ντέ Μπριόν. 'Ολοι όμως λένε ότι θά κουραθώκατε τελευταίως, άφο; μπορείτε και άνοθε όρες όλόκληρες τής άνοησίας πού σας λέει αυτή!...

Κ' ή ίδια ή καμαριέρα μου τά σάσιους μόλις με είδε...